

Prædiken til 3. søndag efter helligtrekonger

Matt. 8, 1-13

Jesus havde været oppe på bjerget sammen med sine disciple; dér havde han fortalt dem om Guds rige og Guds vilje. Han havde fortalt dem noget nyt. Han havde sagt til dem, at kærlighed går forud for alt andet. Og mon ikke de havde givet ham ret, disciplene, deroppe på bjerget: at jo selvfølgelig, det er sådan, det skal være?

Og mon ikke *vi* giver hinanden ret, når vi lover evig troskab og kærlighed indtil døden skiller os ad? Der er ingen brudepar her i kirken, der ikke mener det, når de siger ja til hinanden. Når de siger ja til, at det er dét, de vil – elske og ære, *altid*, på gode og på vanskelige dage - så er det virkelig fordi, det er dét, de vil og intet andet.

Og på det bjerg var der ingen, der sagde Jesus imod. Alle kunne de give ham ret i det, han sagde, for det er ikke vanskeligt at blive enige om, at kærlighed er vigtig, ja, at kærlighed er det vigtigste.

Men for Gud bliver det ikke kun ved snakken. Det bliver til meget mere. Spørger man Gud, så er kærlighed ikke blot et luftigt begreb, man over et par fællesmøder kan snakke sig til rette om. Gud mener det alvorligt, dét med kærligheden, og derfor blev han et menneske. I kød og blod blev han født for at

give kærligheden jordforbindelse.

Det er også derfor, han i dag må ned fra det bjerg. For Gud er det altafgørende, at det ikke kun bliver ved snakken. Hans ord deroppe på bjerget om kærlighed, fred og tilgivelse får ikke lov til at svæve frit i luften.

Jesus tager de fine ord med sig ned på jorden og gør dem til virkelighed for mennesker. Og det viser han os i dag, da en spedalsk i sin store nød lægger sig foran ham og trygler om helbredelse. Ja, siger Jesus, ja, jeg vil, at du skal være et menneske frem for alt. Du er spedalsk, men der er mere at sige om dig end din sygdom. Du er også et menneske. Og det viser Jesus så ham og os alle ved at gøre ham rask. Se, siger Jesus, der gemte sig faktisk et menneske bag den blodige overflade af bylder og sår.

Dér i dét øjeblik får Guds kærlighed krop. Den bliver til virkelighed for et menneske i nød.

Men hvad så med os, kan vi spørge, hvordan mærker vi overhovedet noget til Guds kærlighed? Er den andet og mere end blot det, præsten så fint formulerer om søndagen? *Er* den virkelig mere end bare flotte ord?

Og da må vi have fat i den anden, vi hører om i evangelie-teksten. Den romerske offi-

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

cer. Han var ikke jøde, ja, i jødernes øjne var han en hedning, én af dem, der havde besat Israel og stod deres Gud imod. Vi ved ikke meget om officerens tro. Om den var stor eller lille, det ved vi ikke. Kun ved vi, hvad Jesus selv siger til officeren – og her er ingen tvivl: Sandelig siger jeg jer: Så stor en tro har jeg ikke fundet hos nogen i Israel.

Officeren stod ved foden af det bjerg, fordi han kunne ikke andet. Han havde ikke fået med, hvad der var blevet talt om oppe på bjerget, han vidste faktisk slet ikke så meget om Gud og tro og kærlighed. Men han vidste, at et menneske, hans tjener lå derhjemme og led forfærdeligt.

Den ulykkelige officer, og den spedalske for så vidt også, havde ikke havde andet at gøre end at overlade sig selv, sit liv og sin død og sine elskede helt og fuldt i Guds hænder.

Og er der for os, når vi tænker over det, i virkeligheden andet at gøre? Er forfald, opløsning og tilintetgørelse ikke en side også af vores tilværelse?

Selv om vi måske helst ikke vil tænke på det, og selv om det måske ikke sker så ekstremt og hurtigt som hos den spedalske, så ved vi, og måske kan vi endda mærke det, at kroppen ældes, går i forfald Der kommer skrøbeligheder til, og kræfterne er ikke længere helt, hvad de var.

Vel var den spedalske, der kommer til Jesus i dag, et levende, konkret menneske i nød, men mandens virkelighed har *enhver af os*, der er kommet i kirke i dag, tilfælles med ham. Vores virkelighed er *også* forfald og tilintetgørelse.

Naturligvis er der også andet at sige om livet, verden og tilværelsen – heldigvis er der

det! Men opløsningen er og bliver *også* en side af vores tilværelse, og kirken er i virkeligheden måske et af de sidste steder, hvor man tør og kan tale åbent om det. At vi er samlet nu og her – alt imens vi går til grunde – det må og skal indrømmes, hvis vi i Guds hus skal turde tale om hele menneskelivet.

Og det var måske dét, den spedalske og den romerske officer tyede til, da de ikke mere kunne finde vej i liv og død. At her var Guds søn. Og han så mere, end hvad vi kan se. Han så et menneske i dødens vold, sårbart og afmægtigt, og han ville hjælpe det menneske.

Når vi i livet støder på tilintetgørelse og meningsløshed, så kan vi stivne i fortvivlelse, og vi kan forbande både Gud og samfundet hen, hvor peberet gror, fordi livet er så svært.

Men vi kan også gøre som den spedalske og den romerske officer: Vi kan indrømme overfor Gud, at vi ikke kan finde ud af liv og død, og at vi ofte må fortvivle over de smerter både på sjæl og på krop, som modgangen giver os. Vi kan indrømme, at dette tilintetgørelsens grundvilkår kan vi ikke med. Det gør os bange og ulykkelige, når det rammer os.

Og det kan vi indrømme over for den Gud, der i dag viser os, at han er ikke en Gud, der bliver stående på bjerget og taler flot og længe om en luftig kærlighed, der blot bliver ved snakken. Nej, vi kan i dyb tillid indrømme vores svaghed over for den Gud, der er vores, og som vi nu ved går ned fra sit bjerg og gør alvor af sit ord. Han rejser det menneske, der ikke mere kan selv.

Derfor vil Gud ikke nøjes med bare at være

en kærlighedsterapeut, der strør om sig med luftige ord. Han giver os ikke overfladisk optimisme. Han siger ikke, at hvis vi nu lægger de og de strategier for vort liv, så skal vi se, så går det alt sammen. For det gør det jo ikke. I længden går det virkelig ikke at være menneske. En dag har vi vitterlig ikke flere kræfter, og se, *da* er det vi må række ud efter den Gud, der har lovet os i dåben, at han vil være med os alle dage indtil verdens ende.

Lad os leve på den tro. Lad os gå fra kirke i dag med nyt mod på livet. Lad os vide, at så går det alligevel an at være et menneske!

Amen

Kevin Oksen Asmussen

Bov

Salmer:

52, 365, 639, 566